

[Duetoft]

Ser vi på ministerens redegørelse, er det svært at blive særlig uenige i målsætningen, altså målsætningen om en bæredygtig udvikling, og at det ikke blot drejer sig om at bevare, men også at forbedre, og at miljøpolitikken ikke står alene, men at den skal lægges ind i hver enkelt sektor. Det tror jeg egentlig ikke der er mange i dette Folketing der kan være uenige i. Også miljøreformens midler lyder umiddelbart rigtige, altså at man skal styrke natur- og miljøindsatsen, at man skal lave en forenkling og en decentralisering. Og jeg er meget enig med ministeren i, at hvis det kan medføre en større forståelse i befolkningen og hos erhvervslivet for indsatsen her, så er det i sig selv en fordel for det, vi gør. Jeg er enig i de sætninger, ministeren skriver om, at en øget forståelse også vil give en større lyst til indsats.

Men når det så er sagt, så vil jeg godt komme med et par kommentarer til ministerens generelle indledning og sige, at jeg savner en diskussion – det kan jo så være, vi kan få den både under udvalgsarbejdet og måske andre steder. Jeg savner en diskussion om prioritering, og jeg savner en diskussion om realisme. Nu kan jeg forstå på redegørelsen, at der bag ved den også ligger en lang række andre redegørelser, og derfor vil jeg godt tillade mig at citere fra redegørelsen den 14. december 1989, hvor der står, at en global begrænsning af energiforbruget og transportomfanget er en nødvendighed, hvis vi skal kunne løse vores miljøproblemer og klare de problemer, vi står over for.

Dér er det, jeg mener, at man eksempelvis ved at skrive sådan en sætning er blevet urealistisk. Urealistisk, fordi vi ved, at ulandene vil få et stigende energibehov, og urealistisk, fordi vi ved, at vi også eksempelvis i Danmark vil få et stigende transportbehov. Derfor kan jeg ikke helt forstå, at man i den redegørelse, der jo altså er med til at danne grundlag for denne lovpakke, ikke i stedet for skrev: en global begrænsning af miljøbelastningen ved energiforbrug og transport.

Se, det her er jo ikke en fin filologisk diskussion, men det er så sandelig en diskussion af, hvilke midler vi så skal bruge, for hvis man vil bygge videre på det, ministeren har skrevet i redegørelsen, nemlig at man skal begrænse selve energiforbruget og transporten, så skal vi lave nogle totale ændringer i de kendte samfund. Så er det noget meget tilbunds gående, som faktisk

nærmest er en revolution, således at den grønne revolution faktisk bliver mere, end den røde nogen sinde er blevet til.

Men hvis man koncentrerer sig om begrænsningen af følgevirkningerne, så er det, vi skal diskutere eksempelvis miljørigtige teknologier, det er noget med f.eks. katalysatorer på biler eller valg af andre energiformer. Det er en helt anden diskussion, og derfor tror jeg, at hvis man var så praktisk anlagt, at man koncentrerede sig om følgevirkningerne, så ville det også blive lettere at få en bredde i det herhjemme.

Prioriteringen er som sagt vigtig, og vi kan være enige i de målsætninger, der står, men jeg er nok enig med fru Dorte Bennedsen, når hun siger, at det her jo nok er en lovpakke, ja, man kan sige en grundlov, vi er ved at lave for miljøarbejdet, men en grundlov ændrer jo ikke alting her i verden. Vi skal også lige se, hvad den skal bruges til, og hvad der kan lægges ind i den, og jeg vil godt benytte et par af de eksempler, der er givet i redegørelsen.

Ministeren lægger meget op til internationaliseringen af miljø samarbejdet og miljøarbejdet, og det er jeg hundrede procent enig i. Dér er Østeuropa jo ikke det mindst væsentlige, men så må jeg i al stilfærdighed sige, at det undrer mig, at man vil bruge 100 mio. kr. til Skjern Å i stedet for at bruge dem til Oder-Neisse. Hvis man brugte dem på floderne i Østeuropa, kunne det jo være, at virkningen ville blive væsentlig større, end hvis man bruger dem ved Vesterhavet. Det ændrer ikke noget ved, at vi i går støttede ministeren i forkastelsen, fordi vi har en gammel synd, som vi godt vil leve op til.

Men vi mener, vi for fremtiden bør tage diskussionen, om ikke de midler, vi bruger i den danske miljøpolitik, langt mere effektivt kunne bruges uden for landets grænser end inden for landets grænser.

Jeg forstår heller ikke – og dér kommer jeg selvfølgelig måske for meget ned i nogle detaljer, men jeg vil godt have lov at nævne det alligevel – når ministeren lægger op til, at det er nødvendigt at indføre miljøpolitikken i sektorerne, at man eksempelvis på energiområdet i øjeblikket kører en linie, der siger, at man skal lave nye kraftværker med naturgas og lade de gamle køre videre på kul. Enhver i dette land ved dog, at hvis man lavede nye kulkraftværker, så kunne man gøre dem miljørigtige, mens det er de gamle skrammelkasser, der er vores